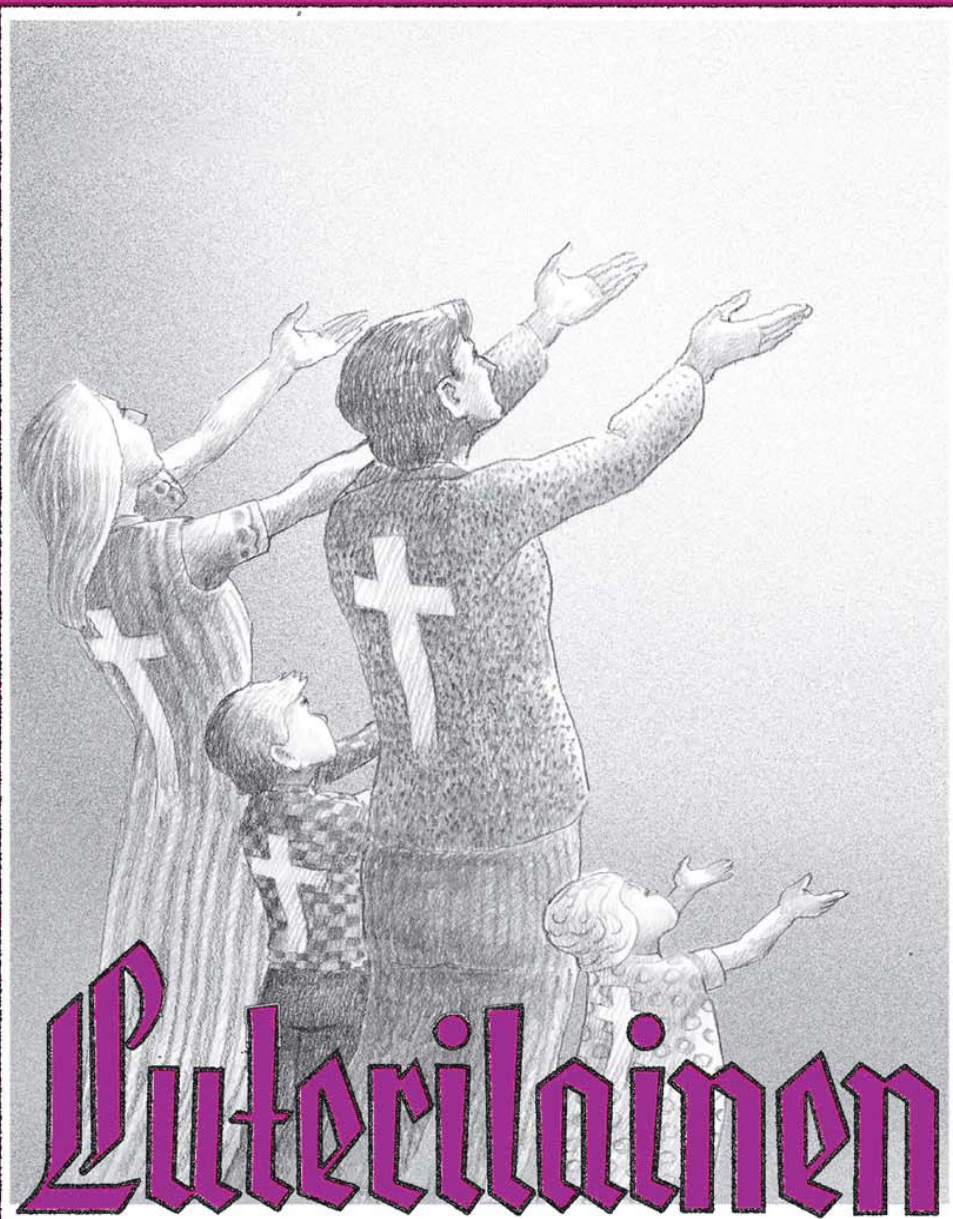




Luterilainen

NUMERO 2-3 2019 * 1926-2019 * 94. VUOSIKERTA



Jos te pysytte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani;
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekebä teidät vapaiksi.
Joh. 8:31, 32





MARTTI LUTHER

Kristuksen ylösnousemuksen lahja

Tiedä siis nyt synty, kuolema ja perkele tai mikä sitten lienetkin, joka ahdistat minua: etpä tainnut tällä kertaa osuakaan oikeaan! Minä en näet kuulu niihin, jotka kauhistuisivat sinua. Kristus, rakas Herrani, on näet kutsunut minut voittosaattoonsa ja lahjoittanut minulle oman voittonsa, joten olet käynytkin hänen kimppuunsa. Hän eikä kukaan muu on myös lahjoittanut minulle sen nimen, jonka perusteella kutsun itseäni kristityksi. Hänen päällään on myös ollut minun syntini pitkänäperjantaina, mutta pääsiäispäivänä se on täydellisesti hävinnyt ja kadonnut tiehensä. Tämän voittonsa hän on antanut minulle lahjaksi. Siksi en anna sinulle tippaakaan periksi.

Martti Luther,

En minä kuole – vaan elän, SLEY 1967, suom. Ahti Hakamies. s.328.

N:o 2-3 2019

Vielä vähän aikaa

On vielä paastonaikaa jäljellä, mutta tässä Luterilaisen numerossa kohdistamme jo katseen kohti pääsiäistä ja Kristuksen ylösnousemuksen tuomaa iloa ja riemua. Siitä juuri kristillisen paastonkin tulee saada mielekkyytensä. Paaston ei tule olla sellaista Kristuksen seuraamista kärsimystiellä, joka on lohdutonta itsensä kieltämistä, vaan todellinen paasto on sekin evankeliumiin syventymistä ja nälkäisen sielun ruokkimista. Tätä ruokaa nautimme, kun luemme Raamatusta, kuulemme sanan saarnaa ja mietiskelemme Kristuksen tekävän kuuliaisuuden ansiota hyväksemme, ja kun kohotamme katseemme hänen kärsimyksensä ja kuolemaansa meidän edestämme.

Siksi lähestymme tämän numeron artikkeleissa viime Luterilaisessa alkamaamme teemaa Jumala kuvasta Kristuksen sovitustyön näkökulmasta. Aihe nousee siis uskontunnustuksemme toisesta opinkohdasta. Luterilaisessa on aina julkaistu kirjoituksia vanhoilta luterilaisilta opettajilta. Nyt olemme varanneet sille oman osionsa ”Uskollisia työmiehiä”, joka ilmestyy tästä alkaen joka numerossa. Ensimmäisenä vuorossa on seurakunnillemme tuttu vanhan Missourisynodin uskollinen opettaja C.F.W. Walther.

Toivon teille kaikille rauhallista paastonajan odotusta, sekä siunattua pian koittavaa pääsiäisaikaa Vapahtajamme riemullisen ylösnousemuksen ilossa!

Markus Mäkinen
päätoimittaja



”Tulkaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.” (Hepr. 4:16)

Rukous ei ole kristityn valinta, eikä se ole mikään päänäppä tai toissijainen asia. On Jumalan tahto ja vaatimus, että jokainen kristitty puhuu Jumalalle niin ilossa kuin surussa, ja että he kiittäisivät joka tilassa. Paavali kirjoittaa: ”Rukoilkaa lakkaamatta... Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.” (1 Tess. 5:17–18)

Mitä tarkoittaa se, että rukoilemme? Mitä meidän tulisi rukoilla? Kristuksen Henki sytyttää sydämemme rukoukseen, joka saa meidät huutamaan: ”Abba! Isä!” (Gal. 4:6) Kuinka muuten voisi kristitty rukoilla? Hän, joka on pesty, puhdistettu ja pyhitetty kasteen armoveden kautta (Ef. 5:36) eikä siis ole

enää orja, vaan Jumalan lapsi ja hänen lupautensa perillinen. (Gal. 4:7)

Jos rukouksemme nousisi vain omasta voimastamme, se ei olisi yhtään mitään. Rukous kuitenkin on vahva ja vaikuttava, koska Jumala on säätänyt, että meidän tulee rukoilla ja hän on luvannut kuulla meitä. Ilman tätä uskoa rukous ei saa mitään aikaan, vaan on itsesuggestiota ja tyhjää ilman piiskaamista. Jos rukous osoitetaan jollekin toiselle taholle, sen on saanut aikaan aivan toinen henki, mikä on Jumalan edessä pakanallista (Ps. 14:4)

Kuinka siis rukoilemme? Pyhän Hengen aikaansaama rukous nousee katumuksesta ja uskosta. Jumala ei ota korviinsa rukousta katumattomilta, jotka elävät julkisyntymässä (Joh. 9:31). Asia on päinvastoin, kuten luemme Daavidin lausuvan: ”Kun häntä tuomitaan, todettakoon hänet syylliseksi, ja hänen ru-

kouksensa tulkoon synniksi.” (Ps. 109:7) Rukouksemme ei perustu arvokkuuteemme, eikä ansioihimme. Sen sijaan me käymme rukoukseen tunnustaen syntimme ja arvottomuutemme Jeesuksen nimessä – turvaten hänen vanhurskauteensa. Tällainen rukous on tosi rukousta, jonka kautta tartumme hänen lupaukseensa, että hän kuulee meitä. Kristus sanoo: ”Totisesti, totisesti sanon teille: mitä tahansa anottekin Isältä minun nimessäni, hän antaa sen teille.” (Joh. 16:23)

Henki itse rukoilee puolestamme sanomattomin huokauksin (Room. 8:26), mutta emme saa sen vuoksi heittäytyä laiskoiksi. Oikeastaan Pyhä Henki muokkaa ja oikaisee rukoustamme – kuka muu tietää, mitä todella tarvitsemme, kuin Jumala itse? (Luuk. 11:9–13)

Rukous on meidän yksinpuheluamme siinä mielessä, että Jumala ei vastaa meille suoraan

rukouksessa, tai automaattisesti täytä tarvettamme. Hän puhuu meille Raamatun sanan kautta ja omien tekojensa kautta. Emme aina sitä näe ja joskus se jää meiltä aivan huomaamatta, mutta tekeekö se Jumalasta epäluotettavana? – Ei, vaan nimenomaan luotettavan!

Sanoessaan: ”Avuksesi huu-da minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua” (Ps. 50:15), Jumala lupaa auttaa ja pelastaa meidät Kristuksen tähden ja itse valitsemillaan keinoin – hänen Sanallaan ja sakramenteillaan. ”Tulkaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan.”

Amen. Soli Deo Gloria – Jumalalle yksin kunnia.

Indreks Sungatūlins

Ylönousemuksen Augsburgin tunnustuksen Luterilainen Seurakunta, Latvia

käännös: MM

Kärsivä Kristus – Jumalan kuva

Kärsimyksen kohtaaminen on ihmiselle vaikeaa. Erityisesti silloin, kun kärsimys tulee omalle kohdalle ja se tuottaa tuskaa, monen mieleen nousee helposti kysymys: miksi tämä tapahtuu minulle?

Kaikille ihmisille kärsimys ei kuitenkaan ole samanlaista. Toinen kärsii enemmän joutuessaan taloudellisesti ahtaalle, kun toinen on tottunut vaatimattomiin oloihin. Ihminen, joka on luonteeltaan mukautuvainen, selviää vähemmällä tuskalla äkillisesti epäsuotuisaksi muuttuvista tilanteista, kuin ihminen, joka ei siedä muutoksia. Nämä kuvaamani tilanteet eivät kuitenkaan kerro todellisesta kärsimyksestä. Niillä on tekemistä ajallisen kärsimisen ja puutteen kanssa, jotka liittyvät elämäämme langenneessa maailmassa. Kuitenkin todellisen kärsimyksen juuri on hengellinen. Siksi meidän on jälleen palattava katsomaan, millaiseksi Jumala on kaiken tarkoittanut.

Raamattu osoittaa meille, että Jumala ei luonut maailmaan kärsimystä. Kaikki oli erittäin hyvä ja lähtöisin Jumalasta, joka on kaiken hyvän ja täydellisen lähde. Hänessä ei ole kärsimystä. Ihminenkään ei kokenut kärsimystä paratiisissa,

mutta syntiinlankeemuksen seurauksena tämäkin suru tuli ihmisen osaksi. Synti aiheutti ihmisen eron Jumalasta ja kärsimys on tämän eron ja sen seurausten kokemista synninalaisessa elämässä.

Kristittyinä emme siis voi sanoa, että kukaan ihminen kärsii syyttä, tai viattomana. Tämä on vaikea ymmärtää, kun mietimme maailmansotien vuosien hirmutöitä, tai kohtaamme syntymästään vammautuneen, tai vakavasti sairaan lapsen. Nekin ovat kuitenkin merkkejä siitä, että synti on – alkaen ensimmäisestä ihmisestä paratiisissa – tullut perintönä jokaisen ihmisen osaksi. (Room. 5:14) Mutta entä sitten, jos ihminen ei koe kärsimystä, tai nauttii elämäänsä niin paljon, että se vähä mitä hän kärsimyksenä kokee ei häntä juuri haittaa? Onko hänellä vähemmän syntiä? – Ei suinkaan. Se, että ihminen ei koe synnin seurauksia, ei tarkoita, ettei hän ole syntinen. Se, että ihminen ei koe kärsimystä johtuu siitä, että Jumala hänet sillä hetkellä armollisesti varjelee siltä. Jokainen ihminen kuitenkin joutuu elämässään tekemisiin kärsimyksen kanssa.

Moni ihminen, joka hylkää Jumalan, perustele päätöstään: Jos



Jumala olisi hyvä, niin hän ei sallisi maailmassa kärsimystä, tai ottaisi sen pois. Joku toinen katkeroituu kokemastaan kärsimyksestä Jumalalle ja kääntyy pois. Miksi Jumala siis sallii kärsimyksen? Olemme jo edellä vastanneet kysymykseen sikäli, että ihminen on itse kärsimyksensä syyllinen, ei Jumala. Mutta vielä on huomattava, että Jumala on osoittanut armollisuutensa ja hyvyytensä jo ensimmäisiä langenneita – ja siis koko ihmiskuntaa – kohtaan asettamalla ihmisen kärsimykselle rajat. (1 Moos. 3:16–20) Jumalan vanhurskaan oikeuden mukaan ihmiselle olisi kuulunut synnistä välitön iankaikkinen kärsimys, mutta Jumala armonajaksi rajasi sen ajallisen elämän vaivoihin. Profeetta Jobin kertomuksesta huomaamme Jumalan säättävän joka ihmisen kärsimyksen rajat (Job 1:12; 2:6; 42:10,17).

Syy, miksi Jumala rajoitti ihmisen kärsimystä, johtuu samasta

syystä, minkä vuoksi hän lykkäsi lopullisen tuomionsa synnistä antamista. Hän oli jo iankaikkisuudessa päättänyt armahtaa ihmisen siten, että Kristus, Jumalan Poika, ottaa kannettavakseen ihmisen synnin ja siitä seuraavan tuomion. Tästä seurasi myös se väistämätön tosiasia, että Jeesuksen tie maan päällä oli kärsimystie. Hänessä on koko tosi jumaluuden täyteys ruumiillisesti (Kol. 2:9) ja puhdas ihmisyyys ilman synnin tahraa (Hepr. 4:15), mutta siitä huolimatta hän tuli ai-noaksi ihmiseksi, joka on kärsinyt synnin koko painolastin kaikessa ankaruudessaan. Rangaistuksen, jonka Jumala jätti syntiin langenneen ihmisen päälle sälyttämättä, hän kaatoi täydessä ankaruudessaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kannettavaksi.

Huomaamme, että syytökset Jumalan kohtuuttomuudesta, epäreilystä tai välinpitämättömyydestä ovat vain itseensä kاپerty-

neen ihmisen vihapuhetta. Jumala ei ole välinpitämätön kenenkään kärsimykselle. Hän itse on tullut ottamaan ne kannettavakseen. Meidän tulisi oikeastaan nähdessämme Kristuksen kärsimysten suuruuden kauhistua sitä, miten vakava Jumalan edessä syntimme ovat ja miten suuren kärsimyksen meidän rikkomuksemme on maailmaan tuonut, että Jumalan Pojan veren täytyi juosta pitkin kärsimyspuuta ja hänen täytyi antaa henkensä omasta kädestään meidän syntivelkamme poispyyhkimiseksi. Mikään vähempi ei olisi tullut kysymykseen. Kuinka suuri onkaan ihmisen luontainen hengellinen köyhyys! Mutta Kärsivässä Kristuksessa näemme Vapahtajan, joka ottaa kaikessa meidän syyllisen osamme Jumalan edessä ja rukoilee meidän puolestamme. (Luuk. 23:34)

Kärsivässä Kristuksessa me näemme tosi ihmisen, Jumalan kuvan, joka toimittaa palvelusta koko sydämestään alttiina Jumalan tahdolle ja lähimmäisen hyväksi luopuen aivan omasta pyhästä elämästäänkin vihamiestensä hyväksi. Uskon kautta hänen sovintovereensä, Pyhä Henki avaa myös silmämme näkemään lähimmäisemme kärsimyksen kutsuna toimimaan tämän parhaaksi. Usko yhdistää meidät Kristukseen siten, että me käännämme katseemme pois omasta itsestämme ja toimimme Kristuksen lähettäminä, hänen jalkoi-

naan ja käsinään, joita hän haluaa käyttää toimittaessaan siunaustaan kärsiville.

Kärsivässä Kristuksessa näemme myös tosi Jumalan kasvot. Usko avaa sydämemme käsittämään sen valtavan rakkauden ja hellyyden, jossa taivaallinen Isämme tahtoo meitä kohdata. Uskomme kohde, armollinen ja Kristuksessa sovittettu Jumala, ei ole käsitteellinen filosofia, tai ideaali, vaan hänen läsnäolonsa uskossa, rakkautensa ja armonsa on näkemäämme luomakuntaakin todellisempi ja vahvempi, sillä kaiken tämän hän meille toimittaa sanansa kautta. (Matt. 24:35)

Luther kirjoittaa: ”Joka näin tutkistelee Jumalan kärsimistä päivän, tunnin, niin, vaikkapa neljänneksen, hänestä voimme suoraan sanoa, että se on parempi, kuin jos hän koko vuoden paastoa, joka päivä rukoilee psalmin, niin, jopa jos hän kuuntelee sata messua, sillä tämä tutkistelevinen muuttaa ihmisen olemuksen ja melkein kasteen tavoin uudestisyntyyttää hänet. Tässä Kristuksen kärsiminen toimittaa oikean, luonnollisen, jalon työnsä, tappaa vanhan Aatamin, karkottaa kaiken huvituksen, ilon ja turvan, mitä meillä voi olla luoduista, aivan niin kuin Kristus oli kaikkien, myös Jumalan, hylkäämä.”

Markus Mäkinen

Kristuksen profeetallisesta virasta

Kristuksen profeetallisessa virassa on kysymys hänen opetustoitimestaan. Tätä hän on harjoittanut Vanhan liiton aikana profeettojen kautta. Apostoli Paavali viittaa siihen israelilaisten saamaan Kristuksen opetukseen, jota Jumala antoi Mooseksen välityksellä 1 Kor. 10:4:ssä: ”[Isämme] söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi, ja se kallio oli Kristus.”

Maanpäällisen elämänsä eli alennuksena tilan aikana Kristus opetti itse läsnä ollen ihmisiä. Hän on ennalta ollut Jumalan sana, joka oli tullut lihaksi. Toteutui ero Vanhaan liittoon verrattuna: ”Kun Jumala oli muinoin puhunut monta kertaa ja monella tapaa ihmisille profeettojen kautta, hän on puhunut näinä viimeisinä päivinä meille Pojan kautta. (Hepr. 1:1-2a)

Pääkohta Kristuksen julistuksessa oli hänessä tullut pelastus. Kristuksen ihmiseksi tuleminen myötä Jumalan valtakunta oli tullut lähelle. Siksi hän saarnasi mielenmuutosta eli katumusta synnin tähden ja uskoa itseensä pelastuksen tienä kaikkia ihmisiä varten: ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainosyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16) Tätä samaa pelastusta hän sovelsi kohdatessaan yksityisiä ihmisiä. Esimerkiksi Sakkeukselle hän sanoi: ”Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika, sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä on kadonnut.” (Luuk. 19:9,10)

Jeesuksen maanpäällisen elämän aikainen toiminta profeettana liittyy Vanhan testamentin ennustuksiin. Jo toimintansa alussa hän viittasi siihen, että on tullut täyttämään Vapahtajasta annetut ennustukset (ks. Luuk. 4:16-21) Häntä vastustaneille juutalaisille hän sanoi: ”Uskokaa minua, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa, mutta jos ette, uskokaa itse tekojen tähden.” (Joh. 14:11) Vapahtaja kehotti kaikkia uskomaan sanaansa, ja sanaa vastustaneita hän erityisesti kehotti uskomaan tekojen tähden. Tämä ei ole vastakohta sanalle, vaan kyse on siitä, että Vanhan



testamentin sana ennusti messiaaniset tunnusteet. Tekojen tähden uskomisen tässä oikeassa merkityksessä oli siis sanan perusteella uskomista.

Nykyinen Uuden liiton aika on siinä mielessä samanlainen kuin aika ennen Kristuksen maailmaan tulemistä, että Vapahtaja ei puhu suoraan vaan kutsumiensa palvelijoiden välityksellä. Nyt, Kristuksen korotuksen tilassa, on voimassa sama säädös kuin aina, eli Jumalan seurakunnassa julistettava Kristuksen sanaa ja vain sitä. Uuden liiton alkuaikoina Jumala antoi sanansa apostolien välityksellä paitsi suullisena myös kirjoitettuna. Apostoli Paavali kirjoitti: ”Seisokaa siis, veljet, lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, joita olette oppineet joko puheestamme tai kirjeestämme.” (2 Tess. 2:15)

Apostolien kutsuun perustuu myös se, että Jumala kutsuu pastoreita toimittamaan julkista saarnavirkaa seurakunnassa. Jumalan sana on tarkoitettu käytettäväksi myös uskovien kesken yksityisessä elämässä. Näin Kristuksen profeettallinen virka jatkuu viimeiseen päivään saakka siinä kalliissa tarkoituksessa, että usko Vapahtajaan syntyy ja säilyy ihmisten sydämessä. Tällä viralla on myös vaikutuksensa koko maailman aikana, kuten Kristus lupasi: ”Tämä valtakunnan evankeliumi saarnataan kaikessa maailmassa todistukseksi kaikille kansoille, ja sitten tulee loppu.” (Matt. 24:14)

Kimmo Närhi

Miksi Jumala lunasti ihmisen?

Profeetta Daniel pyysi Jumalan armoa pakkosiirtolaisuuden ajan hädässä sanoin: ”Herra, kuule, Herra, anna anteeksi, Herra, huomaa ja tee tekosi itsesi tähden.” (Dan. 9:19a) Jumalan armoa rukoillesaan eli siihen turvautessaan ihminen voi luottaa ainoastaan Jumalaan, ei ollenkaan itseensä, muihin ihmisiin tai mihinkään luotuun. Tämä asia johdattaa käsittämään myös sen, että Jumala lunasti ihmisen itsensä tähden, siksi millainen hän on.

Se, että lunastuksemme perustuu yksin Jumalaan ja hänen armollisuuteensa meitä kohtaan, käy ilmi Jeesuksen opetuksesta ennen kuin hän kävi kuolemaan. Vapahtaja sanoi: ”Ihmisen Poikakaan ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.” (Matt. 20:28) ja ”Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä varten olen tähän hetkeen tullut.” (Joh. 12:27)

Jumalan sana tuo esiin lukuisia Jumalan ominaisuuksia, joihin liittyy se, että hän antaa lunastuksen seurauksen eli syntien anteeksi-antamisen syntiä tehneen ihmisen turvaksi. Perusasiana tässä on Jumalan hyvyys. Meitä kohtaan hänen hyvytensä ilmenee rakkautena, jonka kautta hän haluaa pelastaa ihmisen iankaikkiseen elämään: ”joka (Jumala) tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden” (1 Tim. 2:4)

Jumalan hyvyys näkyy myös siinä armossa, jonka hän on meille

osoittanut. Saamme uskossa Jeesuksen vanhurskauden armosta sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa (Room. 3:24) Jumala on siis hyvydessään, oman päätöksensä nojalla täyttänyt lunastustyön Kristuksessa, ja tämän tähden hän antaa vanhurskauden jokaiselle Jeesukseen uskovalle.

Jumala osoittaa hyvyttään myös pitkämielisyytenä ja kärsivällisyytenä. Hänen armons ei lopu sen tähden, että ihminen tekee syntiä. Tästä syystä Jumala kutsuu pitkäänkin omantunnon vaivaa kantaneita, syntiensä tähden ajallisestikin kärsineitä mielenmuutokseen ja omistamaan hänen tuomansa armon. Lohduksi tulee hänen sanansa: ”Laupias ja armahavainen on Herra, pitkämielinen ja suuri armossa.” (Ps. 103:8)

On suureksi avuksi omistaa se lohdutus, että Jumala on lunastanut meidät itsensä tähden. Hän myös soveltaa armons meihin sen tähden, millainen hän on, eikä saata kieltää itseään. Tällainen Jumalaan itseensä kohdistuva usko on vastakohta sille, että lohdutusta etsittäisiin omista teoista, tuntemuksista, olosuhteiden muuttumisesta tai toisista ihmisistä. Ne kaikki ovat synnin ja kuoleman alaisia asioita. Sen sijaan Jumala ja hänen valmistamansa lunastus Jeesuksessa tuo avun syntiä ja kuolemaa vastaan, ja tämän lunastuksen varassa perimme iankaikkisen elämän.

Kimmo Närhi

Kristuksen kuninkaallisesta virasta

Paitsi että Kristus on profeetta ja ylimmäinen pappi, hän on myös kuningas. Kristus on kuningas ei ainoastaan jumaluutensa vaan myös inhimillisen luontonsa puolesta. Tosi ihmisenä hänelle on annettu tämä kuninkuus (Dan. 7:14; Matt. 11:27; 28:18., Ef. 1:22; 1 Kor. 15:27). Vaikka hän alkoikin hallita myös ihmisenä heti siirtyään, ollessaan täällä maan päällä alennuksen tilassa hän ei kuitenkaan ihmisyytensä puolesta hallinnut täydesti ja taukoamatta; haudassa eläväksi tultuaan ja siirryttyään näin korotuksen tilaan hän alkoi hallita myös inhimillisen luontonsa puolesta täysimääräisesti ja lakkaamatta. Hän istuu Isän Jumalan oikealla puolella (Ps. 110:1, Apt. 2:34-35); istuminen ja Isän Jumalan oikea puoli merkitsevät hallitsemista, ja tämä "oikea puoli" on kaikkialla (Ef. 4:10). Eikä hän suinkaan hallitse poissaolevana vaan omassa jumalinhimillisessä persoonassaan kaikkialla läsnäolevana ja vaikuttavana. Kuitenkaan hänen hallituksensa ei tapahdu näkyvällä tavalla ennen viimeistä päivää (Hepr. 2:8).

Kuninkaalla on valtakunta ja alamaisia, niin myös Kristuksella.

Kristuksen valtakunta on kolminainen: voimanvaltakunta, armonvaltakunta ja kunnianvaltakunta. Kyse ei ole kolmesta, vaan yhdestä valtakunnasta, jota voidaan tarkastella kolmenlaisena siihen nähden, keitä tämän valtakunnan alamaisina on ja miten Kristus hallittaviaan hallitsee.

Voimanvaltakunnassa Kristuksen hallittavina ovat kaikki luodut. Tässä valtakunnassa, joka on siis koko luomakunta, hän hallitsee paljaalla tahdolla ja voimallaan. Tämä tahto on laintahto, ei evankeliumi, ja voima on Jumalan kaikkivaltias ja kaikkivoipa voima. Kristus "kantaa kaiken", pitää kaiken yllä, voimansa sanalla (Hepr. 1:3). Se, mitä sanotaan luonnonlaeiksi, on Kristuksen kaikkivaltiasta vaikutusta ja toimintaa, ja hän voi myös niistä tahtoessaan poiketa. Taivaankappaleet tottelevat Kristusta (Ps. 74:16, 119:91, 135:7). Esivalta kuuluu myös tähän valtakuntaan Jumalan asettamana hallitsemisen muotona (Room. 13:1).

Armonvaltakunnassa Kristuksen alamaisina ovat uskovat. Tässä valtakunnassa, joka on kristillinen kirkko, hän hallitsee evankeliu-



millaan, ei lailla. Siksi se onkin armonvaltakunta. Evankeliumi tulee meille välineiden kautta, sanassa ja sakramenteissa. Niiden kautta hän synnyttää uskon ja ylläpitää sitä. Kristuksen hallitsemisen välineet tässä valtakunnassa ovat siis armonvälineet; hän ei hallitse ilman näitä välineitä eikä niiden ohi, eikä hän käytä muita välineitä, esimerkiksi sellaisia, joita esivalta käyttää (Joh. 18:36). Tämä valtakunta on näkymätön, ja sen olemassaolo on siis uskon kohde; sitä ei voi nähdä (Luuk. 17:20-21), vaikka sillä onkin havaittavat ja pettämättömät tuntomerkinsä, sana ja sakramentit. Täällä armonvaltakunnassa ollessamme olemme vielä ristinalaisia (Apt. 14:22), mutta Kristus suojelee seurakuntaansa, niin että helvetin portit eivät voita sitä (Matt. 16:18).

Armonvaltakunta ja ristinalaisuus lakkaa kerran ja vaihtuu kunnianvaltakunnaksi. Sen jäseniä ovat ne, jotka tässä ajassa ovat armonvaltakunnan jäseniä. Tämä valtakunta tulee, kun viimeinen päivä koittaa ja me kirkastumme (Room. 8:17-23, 1 Joh. 3:2). Silloin Poika antaa valtakunnan Isälle niin, että kolmiyhteinen Jumala, Isä, Poika ja Pyhä Henki, on oleva kaikki kaikissa (1 Kor. 15:24-28). Tämä ei suinkaan merkitse Kristuksen hallituksen loppua vaan sitä, että valtakunnan hallintatapa muuttuu. Kristus ei hallitse kunnianvaltakunnassa enää välineitä käyttäen vaan ilman välikappaleita, näkyvällä tavalla, yhdessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa yhdessä jumaluudessa. Kunnianvaltakunnassa usko on vaihtunut näkemiseen.

Kristuksen kuninkuus ja hallitseminen on kristitylle hyvin lohdullinen asia. Tätä maailmaa ei hallitse ihmisen tahto tai mielivalta, ei sattuma, vaan Jeesus Kristus, joka hallitsee vihollistensa keskellä (Ps. 110:2). Hän on läsnä ja lähellä meitä jumalinhimillisessä persoonassaan; hän ei ole poissaoleva, vaan hän on kaikkialla läsnä ja vaikuttaa kaikkialla. Hän asuu omis- saan yhdessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa (Joh. 14:23, 1 Kor. 3:16). Hän ei ole mikään sivustakatsoja, joka ikään kuin vain vierestä tai etäämpää seuraisi, mitä tapahtuu, ja puuttuisi asioihin, jos näkee sen tarpeelliseksi. Hän ylläpitää koko maailmankaikkeutta, eikä hän ole toimeton vaan toimii ja vaikuttaa (Joh. 5:17). Mitään ei tapahdu ilman, että hän sen sallii ja näkee hyväksi – ei mitään, ei kauheimpia- kaan asioita. Kaikella on syynsä, kaikella tarkoituksensa. Hän näkee kaiken, tietää kaiken, ohjaa kaik- kea, on kaikkialla. Hän voi kaiken. Perkele tosin on tämän maailman ruhtinas, joka vaikuttaa epäuskoi- sissa (2 Kor. 4:4, Ef. 2:2) ja kiusaa uskoviakin, mutta vain Herramme sallimuksesta (ks. esim. Job 1:12). Hänet on jo tuomittu (Joh. 16:11). Sielunvihollinen on Jumalan kah- lekoira, kuten Luther sanoi.

Herramme tahtoo omiensa ian- kaikkista parasta ja hallitsee sitä silmälläpitäen. Kaikki vaikuttaa valittujen parhaaksi, sekä niiden,

jotka nyt jo ovat armonvaltakun- nassa, että niiden, jotka sinne vielä ovat tulossa (Room. 8:28). Kristuk- sen hallinta voimavaltakunnassa tähtää kristillisen kirkon kokoami- seen ja ylläpitämiseen; valittujen tähden tämä maailma on vielä pys- tyssä (Matt. 24:14). Ottakaamme todesta tämä sana: kaikki vaikuttaa parhaaksemme. Jos joudumme kohtaamaan kauheita, järkyttäviä asioita omassa elämässämme tai näemme niitä lähipiirissämme tai muualla, voimme olla varmoja, että ne ovat tapahtuneet hyvän Herram- me sallimuksesta kaikkien valittu- jen iankaikkiseksi parhaaksi, eivät sattuman oikusta. Jumalan tuomiot tosin ovat usein meille tutkimatto- mia; emme voi niitä täysin täällä ajassa käsittää. Mutta ne eivät ole mielivaltaisia. Hän panee pahan- kin viime kädessä palvelemaan omiensa parasta (ks. esim. 1 Moos. 50:20). Hänen ajalliset tuomionsa ovat vanhurskaat ja oikeudenmu- kaiset, vaikka sokea ihmisjärki toista arvelisikin.

Kuninkuus on Jeesuksen Kris- tuksen, meidän Herramme ja Va- pahtajamme. Hän on Jumala, Kaik- kivaltias (Ilm. 16:14). Hän hallitsee nyt ja on hallitseva iankaikkisesti vanhurskaudessa. Hänen on valta- kunta ja voima ja kunnia iankaik- kisesta iankaikkiseen. Turvatkaam- me yksin häneen.

Risto Relander

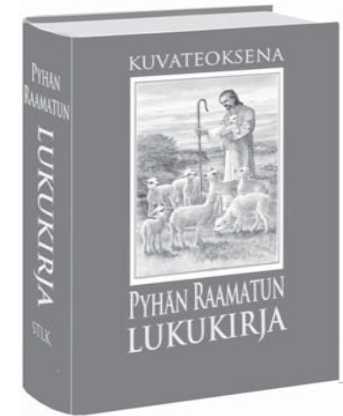
Sanan äärellä, kuvien takana

Kirkkokuntamme on julkais- sut maaliskuussa Pyhän Raamatun Lukukirjan. Kyseessä on erityi- sesti lapsille ja nuorille suunnattu teos, jonka toimittamisesta ja ku- vineen on vastannut kuvataiteilija Kimmo Pälikkö. Hän on Helsingin seurakunnan aktiivijäsen ja toimi- nut myös kirkkokuntamme vas- tuutehtävissä. Pyysimme Pälikköä vastaamaan uuden kirjan tiimoilta joihinkin toimituksemme esittämiin kysymyksiin.

1) Kuinka merkittävänä tapahtu- mana pidät Pyhän Raamatun Luku- kirjan julkaisemista?

Suomessa on julkaistu runsaasti kuvitettuja raamattuteoksia nuo- rille. Useat niistä ovat käännös- kirjoja, jossa kirjan tekstin laatija kertoo omin sanoin mitä Raamattu kertoo. Kuvitus on pääosin myös tuontitavaraa. Olin vuosia sitten kirjailijoiden lasten raamattukirjan julkaisutilaisuudessa. Ihmettelin mielikuvitusrikkautta, jolla kuvat kertomuksiin oli tehty. Esimerkkinä israelilaisten erämaavaellusaika, kun Jumala ruokki väkeään man- nalla ja viiräisillä (2.Moos. 16:12-19). Kuvana oli taivas, josta satoi broilereita.

Vuosia sitten Eeva Voima alkoi julkaista kirkkomme verkkosivuilla aineistoa pyhäkoulun opettajille. Pastoreiden tarkistamat tekstit laa- dittiin joka sunnuntaille neljän ja puolen vuoden jaksolle – kesäkau-



det mukaan lukien. Jokaiseen ope- tusaiheeseen tein kuvan, ja siitä vä- rityskuvan lapsille. Samaan aikaan pastori Markku Särelä käänsi raa- matuntekstiä alkukielistä suomeksi.

Nämä vuosia kestäneet työt ovat olleet pohjana uudelle Pyhän Raa- matun lukukirjalle. Raamatun otteet järjestettiin ajallisesti historiallisten tapahtumien mukaan. Osa kirjan kuvituksesta perustuu pyhäkoulu- kuviin mutta suuri osa on tehty tätä uutta teosta varten.

Kirja, jossa kaikki tekstit ovat suoraan Raamatusta ja tekstiä tu- kevat kotimaassa tehdyt kuvat, on poikkeuksellinen. Siksi kirjan taka- kannessa on avainlippumerkki. Kir- jan teksti on Jumalan omaa Sanaa, jonka lukeminen vahvistaa lukijan luottamusta siihen, että Jumala oh- jaa historian kulkua, mutta myös yksittäisen ihmisen elämänvaiheita.

2) Olet ammatiltasi kuvataitei- lijä, onko joku taiteilija, jonka töitä erityisesti arvostat?

Sodan aikana ja sen jälkeisenä niukuuden aikana jotkut lehdet jul- kaisivat suomalaisten taiteilijoiden kuten Edelfeltin, Gallen-Kallelan,

Martta Wendelinin jne. kuvia. Äitini kokosi kuvista leikekirjoja, jotka hän antoi minulle mallikuviksi. Edelleen nämä Suomen kultakauden taitelijat ovat kuvittajina arvostettuja.

3) Mikä sai sinut aikanaan lähtemään kuvataidealalle?

Viittaen edelliseen kysymykseen. Pula-aikana kaikki pyrittiin tekemään itse. Lyijykynä ja kaupan valkoinen käärepaperi olivat aina läsnä. Elantoa varten luin kahdeksan vuotta kaupan ja mainonnan alaa ja tein leipätyötä yli 20 vuotta liike-, mainos- ja teollisuusyrityksissä. Työn ohella opiskelin eri taidelaitoksissa kuvataiteen tekemistä ja 1980-luvulla perustin oman taidegallerian. Samaan aikaan julkaisin kirjallisia tuotteita. Julkaistuja kirjoja on pitkälti toistakymmentä. Kysymyksessä on kokonaisvaltainen julkaisutoiminta, jossa kuvituksella on iso merkitys. 1970-luvun alussa aloin maalata muuttuvia kulttuurimaisemia, joista tehtiin myös postikortteja. Korttiaiheiden määrä on jo yli 1500 ja kortteja on painettu yli 86 miljoonaa.

4) Koska olet itse lukenut ensi kerran Raamattua?

Raamatun päivittäinen lukeminen on muistikuvani mukaan ollut aina ohjelmassa. Minut on lapsena kasteen kautta liitetty nykyiseen seurakuntaani. Kotiopetuksen lisäksi hajallaan olevaa seurakuntaa palveli mm. pastori Uppala. Ripikoulun kävin 1950-luvun alussa Lahdessa, jolloin sain ensimmäisen oman Raamattuni.

5) Mikä tähän Lukukirjaan tulleista raamatunkertomuksista on sinulle läheinen? Miksi?

Ensimmäinen Mooseksen kirja; luominen, vedenpaisumus ja elämä uudessa maailmassa. Olen joutunut muun kirjallisen tuotannon yhteydessä paneutumaan asioihin, jotka liittyvät luomakuntaan ja sen sisältämään todistukseen Luojusta. Jumala on viisaudessaan katsonut aiheelliseksi kertoa ihmisille alun tapahtumat, synnin seuraukset, tulevan lunastuksen ja sen miten Hän on johtanut suuria ihmisen historiaan liittyviä tapahtumia. Ilman tätä ilmoitusta olisimme harhan ja pimeyden vallassa kuten nyt jumalankieltäjät ovat.

6) Mikä on mielestäsi haasteellisinta Raamatun kertomusten kuvittamisessa?

Vanhan Testamentin aikana ihmisillä oli Sanan kautta tieto Jumalasta mutta ei mitään kuvaa Hänestä.

Kun Sana syntyi maailmaan neitsyt Marian kautta, ilmestyi Jumala meille nähtävänä ja käsin kosketeltavana ihmisenä. Tämä tapahtuma oli tärkeä myös taiteilijoille, jotka nyt saattoivat kuvata Jumalan kuvallisesti ymmärrettävässä muodossa. Vuosisatojen aikana on Jeesuksen hahmo hyväksytty tietyn oloiseksi ja näköiseksi mieheksi. Oikeus kuvata Jeesus ihmisenä on perusta sille, että kuvittaja voi tehdä hänestä kuvallisen hahmon. Raamatun kuvissa pyrin ottamaan huomioon tapahtuma-ajan tilanteen – vaatetuksesta käytössä oleviin esineisiin. Paljon jää mielikuvituksen varaan, mutta kuvan tulisi kuitenkin tukea tekstiä.

7) Minkä neuvon antaisit aloittavalle kuvataiteilijalle?

Saman neuvon annan kuin viulunsoittajalle. Opettele tuntemaan soittimesi. Harjoittele, kunnes viulu alkaa soida. Tulkitse melodia oman vaistosi mukaan. Kuvittajan tulisi piirtää vähintään kuva päivässä. Kuvan tekemisessä on osa aikaisemmin hankittua rutiinia ja osa uuden luomista. Laiskasta piirtäjästä ei tule hyvää kuvittajaa, vaikka lahjoja olisi runsaasti.

8) Raamatun ilmoituksen puolustaminen tieteen keinoin on lähellä sydäntäsi. Millaisia kokemuksia sinulla siitä on?

Niin sanottu tieteellinen maailmankuva hylkää Raamatun ilmoittaman Luojan ja Hänen luomistyönsä. Tilalle on tuotu alkuräjähdyks, miljoonat vuodet ja kehitysoppi, jossa järjettömyys toimii kaiken aikaansaajana sattumien, luonnonvalinnan ja mutaatioiden avulla.

Jumalan luomistyön todisteet löytyvät kaikkialta luonnosta. Hänen vihansa syntiin havaitaan maa-kerrostumissa vedenpaisumuksen jättäminä jälkinä ja fossiileina. Evoluution kehitystä aikaansaavalla toiminnalla ei sitä vastoin ole mitään todellisia tieteellisiä todisteita. Väitteet kehityksen eri vaiheista miljoonien vuosien aikana perustuvat mielikuvitukseen, epätieteellisiin väitteisiin ja voimakkaaseen uskoon siitä, että luonnossa ilmenevä monimuotoisuus ja järjestys ovat syntyneet sattumalta ilman tavoitteellista ohjausta ja tarkoitusta. Ihmiset luonnostaan uskovat mielellään järjet-

tömiä väitteitä saadessaan niiden kautta vapautuksen oman mielen mukaiseen elämään.

9) Suomen nuorten lukuinnostus on viimeisten tutkimusten mukaan laskusuuntainen. Mitä ajatuksia se sinussa herättää?

Haluttomuus tiedon hankintaan on seurausta valmiiksi ajatellun ja helposti omaksuttavan tiedon yltarjonnasta. Tiedolla on usein takanaan historia, joka tukee tiedon merkitystä. Jos tietoa käsitellään siten, että sen perustana oleva totuus häivytetään, sen käyttöarvo vähenee. Nykyään tiedon totuudellisuudella ei aina ole merkitystä. Tosiasiat korvataan mielihyvän tunteilla ja voimakkailla ärsykkeillä. Nuoret törmäävät jo lapsuudessa visuaaliseen viestintään, jossa usein on vain osatoduuksia. Haluttomuus omakoh-taisen tiedon hankintaan vähenee ja tiedon sisältävä totuus ei enää kiinnosta. Takana kaikessa tässä on valheen isä.

10) Mitkä ovat suunnitelmasi nyt, kun Pyhän Raamatun Lukukirja on julkaistu?

Kirjan synty on ollut vuosia kestänyt prosessi ja sitä on tehty muun työn ohella. Muun työn tuloksia on nähtävänä esimerkiksi huhtikuun ajan Helsingissä Pasilan pääkirjaston ja Malmin kulttuurikeskuksen kirjaston tiloissa. Esillä on yli 180 lintumaalaustani. Vierailijat voivat osallistua lintujenbongauskilpailuun, jossa palkintona on lintutaulu. Linnut julistavat Luojaansa kaikkietävää osaamista ja tuovat esille sen kauneuden.

MM

Seurakuntiemme opetuksesta kasteesta

– oikaisuja viimeaikaisiin kirkkokuntaamme koskeviin väitteisiin

Suomen evankelisluterilaisen Lähetyshiippakunnan piispa emeritus, tri Matti Väisänen, on kirjallisesti tuottelias vaikuttaja. Häneltä on ilmestynyt vuosien mittaan useita teoksia. Hänen kasteteologiaa käsitteleviä kirjoja on arvioitu aikaisemmin Luterilaisessa (5/2017). Väisäselä äskettäin ilmestynyt jälleen uusi teos – nyt omaelämäkerrallinen Saviastia (Suomen evankelisluterilainen Lähetyshiippakunta: 2019). Kirjasta olisi keskusteltavaa enemmänkin, mutta haluan tässä kommentoida ja oikaista kirjoittajan kirkkokuntaamme koskevat kuvaukset.

Väisänen kirjoittaa: ”Tämä kirkko [STLK] on alusta asti ollut käytännössä teologisesti sitoutunut Missouri-synodin [...] normaalidogmaattikoon Franz Pieperiin.” s. 209

– Tämä on totta, mutta emme sitoudu tri Pieperin opetukseen hänen persoonansa vuoksi, vaan hänen Raamatun sanaan perustuvaan kristilliseen opinesitykseen. Huomautettakoon kuitenkin, että myös tämän päivän Missourisynodi on sitoutunut Pieperin edustamaan raamatulliseen kasteteologiaan. (esim. Scaer 1999, Baptism, luku 10: Infant baptism) Toivon, että Väisänen rehellisyyden nimissä osoittaa tämän kritiikkinsä siis myös Lähetyshiippakunnan Yhdysvaltojen kontakteilleen Fort Waynessa.

Väisänen kirjoittaa: ”Tämä näkyy myös STLK:n kasteteologiassa. Pieperin mukaan lapset ja aikuiset syntyvät uudesti kahdella eri tavalla.” s. 209

– Tämä ei pidä paikkaansa. Ihminen syntyy uudesti Jumalan sanan voimasta riippumatta siitä, onko hän lapsi vai aikuinen. (1 Piet. 1:23) Ero on

ainoastaan siinä, että pieni lapsi ei ole tietoinen omasta uskostaan samalla tavoin, kuin aikuinen. (Matt. 18:6; Joh. 4:41) Usko on kuitenkin sama, se nimittäin vastaanottaa kasteen lahjan, joka on Kristuksen meille hankkima syntien anteeksiantamus. (Ef. 4:5; Apt. 10:43) Väisänen tarkoittanee armonvälineitä. Tässä mielessä oikein ymmärrettynä asia on kuten edellä olen kirjoittanut. Pieni lapsi uudestisyntyy kasteen, aikuinen kuullun sanan tarjoaman anteeksiantamuksen sanan kautta.. Tämä ei ole millään tavalla pois kasteen arvosta, lahjasta tai voimasta, sillä Jumalan sanan uudestisyntyttävä voima toimii aina ja joka paikassa, jossa sitä käytetään.

Väisänen kirjoittaa: ”STLK:n johtajat [tarkoittaa kai pastoreita] opettavat ..., että uuden liiton kasteen vanhatestamentilliset esikuvat – Johanneksen kaste mukaan luettuna – vaikuttivat vanhan liiton aikana uudestisyntymisen ja antoivat myös Pyhän Hengen lahjan.”

– Luulen, että tri Väisänen ymmärtää opetuksemme tässä väärin. Hän sanoo aivan oikein Vanhan testamentin sakramenteista, että ne olivat kasteen ja ehtoollisen esikuvia. Niistä Kristuksen asettamat sakramentit on erotettava täyteytensä vuoksi. Johanneksen kaste sijoittuu kuitenkin vanhan ja uuden liiton väliin, mutta Jumalan sanan perusteella se lahjoitti syntien anteeksiantamuksen ja Pyhän Hengen. (Mark. 1:4–5; Joh. 1:6, 33) Tämä opetus ei ole lainkaan erikoinen. Sitä se on ainoastaan, jos ihminen on jo omaksunut Väisänen opetuksen uskosta, uudestisyntymisestä ja Pyhän Hengen lahjasta. On syytä huomata, että Jeesus edellyttää Nikodemukselta, fariseukselta, tiedon uskosta ja uudestisyntymisestä. (Joh. 3:10) Luther kirjoittaa: ”Olkoonpa niin, että Kornelius ei vielä ollut kastettu ja

että hän ei ollut kuullut sanaa ylösnousseesta Kristuksesta, mutta tokkohan siitä on seurauksena se, että hän oli vailla Pyhää Henkeä? Silloinhan täytyisi myös väittää Johannes Kastajan ja tämän vanhempien ja edelleen Kristuksen äidin ja Simeonin olleen vailla Pyhää Henkeä. Menköön matkaansa moinen sakea pimeys!" (Sidottu ratkaisulta, SLEY:1982 s.237)

Olen kirjoittanut nämä vähäiset huomiot raskain sormin, sillä vaikka asiasta on jo paljon kirjoitettu, ei opetus Lähetyshiippakunnan keskuudessa näytä muuttuvan. Lisäksi arvostan Matti Väisästä henkilönä, enkä koe lainkaan miellyttävänä asiana, että joudun kirjoittamaan tavalla, jonka joku saattaa kokea kohdistuvan juuri Väisäsen henkilöön. Hän kuitenkin julkisesti esittää oppinsa raamatullisena ja luterilaisena, vaikka loka-kuussa Lähetyshiippakunnan järjestämässä kasteseminaarissa tuli aivan selväksi, että sen enempää F. G. Hedberg, Tunnustuskirjat kuin sen kirjoittajatkaan eivät anna tukeaan Väisäsen kasteopille. Hänen omaelämäkerrassaan hän esittää tuekseen luterilaisen opin ilman viitteitä, mikä on kyllä ymmärrettävää kirjallisuuslajin tyylin vuoksi, mutta tekona väärin, koska hän ei tosiasiaa saa Lutherin opista tukea omalle erikoisopilleen. Tämän vuoksi hän edellisessä kirjassaan (Pelastuksesta osalliseksi, Suomen evankelisluterilainen Lähetyshiippakunta: 2017) ottaa aseekseen modernin tekstikritiikin johtopäätökset, joita käyttäen hän tyhjentää työpöytänsä uskonpuhdistajien ja puhdasoppisten luterilaisten opetuksesta ja antaa lukijan ymmärtää, että näillä oli väärä Raamattu käytössä. (s.147–150) Tällä toimella on johdonmukaisesti seuraus, että hän siten myös relativoi luterilaisten Tunnustuskirjojen opin, joka juuri perustuu näiden uskonpuhdistajien ymmärrykseen Raamatun (textus receptus) sisällöstä. Kyseessä on vakava puuttuminen luterilaisen tunnustuksen perustaan.

Huomaamme siis että, kirkkokuntamme ei ole tunnustuksessaan ous-tolintu. Emme ole tuoneet Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen oppiin mitään uutta. Kaiken, minkä kirjoituksissamme ja lukupulpetistamme opetamme, voi kuka tahansa tarkistaa oikeaksi Raamatun sanasta, Tunnustuskirjoista ja uskollisten luterilaisten opetuksesta (mm. Luther, Chemnitz, Hafenreffer, Hutter, J. Gerhard, C. Brochmann ja Hollazius) joiden raamatunkuvan ilman epäilystä jaamme.

Markus Mäkinen

Jumalan lapsen ilon aiheita

1. Ilo armon evankeliumista

Kun Pyhä Henki vetää syntien-sä tähden ahdistuneen ihmisen lainalta evankeliumin tuntemiseen, täyttää sydämen autuuden ilo. Ihminen on saanut kokea todeksi Jumalan sanan: "Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä." (Jes. 12:3) Pahan omantunnon alla nääntynyt sielu on saanut virkistyä evankeliumin voimasta ja tuntee todella elävänsä uutta hengellistä elämää uskossa Kristukseen Jeesukseen. Evankeliumi julistaa syntisen vapaaksi kaikista Jumalan pyhän lain rikkomisista ja antaa ne hänelle anteeksi lahjana Jeesuksen Kristuksen täydellisen ja lopullisen sovitustyön tähden. Tämä saa aikaan sen, että syntinen ottaa "ilolla vastaan" Jumalan sanan (Luuk. 8:13).

2. Ilo Jumalan sanan kuulemisesta

Samalla sana synnyttää uskovassa halun juurtua syvälle sanaan ja säilyttää uskon kallis lahja. Tähän kuuluu toinen ilon aihe. Jumalan sanasta tulee uskovalle sydämen riemu. Jotta toteutuisi Raamatun sana "riemu ja ilo saavuttavat

heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat" (Jes. 51:11), tarvitsemme juurtumista Jumalan sanaan. Jumalan sanan jatkuva kuuleminen ja omaksuminen luonnehtii Jumalan lasta. Hän yhtyy Raamatun sanaan: "Riemuitsen puheestasi kuin suuren saaliin saanut." (Ps. 119:162) Hän voi sanoa: "Sanasi olivat minulle riemu ja sydämeni ilo." (Jer. 15:16). Jumalan sana varoittaa meitä vakavasti tympääntymisestä sanaan. Jeesus sanoo kylväjävertauksessaan niistä, jotka kyllästyvät sanaan: "Koska heillä ei ole juurta, he uskovat vain ajaksi ja luopuvat kiusauksen hetkellä." (Luuk. 8:13)

3. Uskova iloitsee Jumalan laista

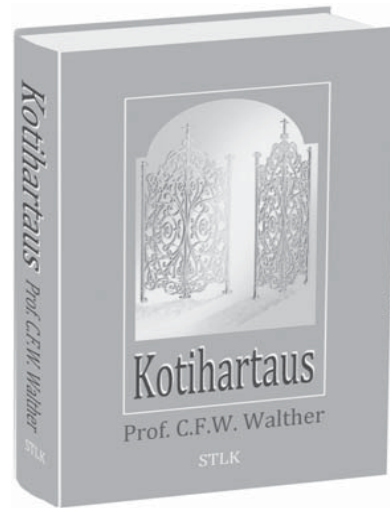
Uskovalla on vielä kolmaskin erityinen ilon aihe. Sen tuo apostoli Paavali esiin Roomalaiskirjeessään. Hän nimittäin sanoo: "Sillä sisäisen ihmiseni puolesta iloitsen Jumalan laista." (Room. 7:22). Lain sanassa eli kymmenessä käskyssä Jumala on ilmoittanut ihmisille kaikkia koskevan tahtonsa. Hän haluaa, että rakastamme häntä yli kaiken ja lähimmäistämme niin kuin itseämme. Lain alaiselle saarna



tästä Jumalan tahdosta on vastenmielistä, koska hän on lain tuomion alainen. Mutta sen sydämessä, joka on uskonut evankeliumin ja siten vapautunut lain alta, on syntynyt rakkaus Jumalan tahtoon ja sen yhä suurempaan käsittämiseen ja yhä parempaan tekemiseen. Niinpä hän ilolla yhtyy Jumalan lakiin ja iloitsee, kun seurakunnalle opetetaan kaikkea Jumalan tahtoa. Lain saarnalla pidetään omattunnot hereillä ja estetään niitä vaipumasta surutomuuteen. Evankeliumi taas antaa elämän ja tekee virkeäksi ilolla noudattamaan Jumalan tahtoa.

4. Iloitsemmeko kaikesta Jumalan sanasta?

Kristityn on tarpeen juurtua kokonaiseen Jumalan sanaan. Ajallemme on ominaista lain halveksiminen ja samalla evankeliumin



saarnan tekeminen mitään sanomattomaksi hyväksymiseksi. Toisin oli silloin, kun C.F.W. Walther (1811–1887) saarnasi kirkkaasti lakia ja evankeliumia seurakunnalle. Seurakunta kasvoi niin, että tuli tarve jakaa se kahden pastorin hoidettavaksi. Siitä ei kuitenkaan tullut mitään, koska kaikki halusivat pitää Waltherin pastorinaan. Arvostammeko me Waltherin terävää lain julistusta ja hänen lohdullista evankeliumin saarnaansa, kun meillä on nyt mahdollisuus lukea hänen opetuksiaan hänen Kotihartauskirjastaan? Tuottaako se meille iloa? Vai onko meidän kristillisyytemme sellaista, josta Raamattu sanoo: "Heissä on jumalanpelon ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman." (2 Tim. 3:5)

Markku Särelä

Hartaus pitkäperjantaille

Jeesus, kiitos haavoistasi! Ne ovat sieluni elämänlähde. Sinun veresi puhdistaa minut kaikesta synnistä. Siksi kärsimyksesi, kuolemasi ja haavasi ovat minulle ikuinen elämä. Ne ovat uhri syntieni edestä. Kun synti on sovitettu ja minut siitä puhdistettu, mikä estäisi minua tulemasta Jumalan luo taivaaseen? Minun ikuinen onneni perustuu sinun kärsimyksiisi ristillä. Ilman niitä minulla ei olisi vapautusta synnistä. Siksi tahdon ylistää sinua ja kärsimyksiäsi, Jeesus, ikuisesti. Sinä kärsit rakkaudesta minuun.

Jalkojesi juuressa tahdon katua syntejäni. Suren tuskiasi, jotka minun sydämeni oli ansainnut. Kuitenkaan sinä et halua minun sääliäni; sinä säälit minun kurjuuttani ja kärsit siksi ristin tuskan. Olen murheellinen, koska syntini ovat niin suuria ja pahoja, että sinun piti kärsiä niin paljon. Suren minussa olevaa pahuutta. Pelkään sen ansaitsemaa rangaistusta. Mutta samalla näen, että se rangaistus on kannettu. Katselen omia syntejäni sinussa. Näen sinut ristillä haavoitettuna meidän syntiemme tähden ja runneltuna meidän pahojen tekojemme tähden. Sinun päälläsi oli rangaistus, ja niin minulla on rauha. Sinut tehtiin synniksi, että minä tulisin Jumalan vanhurskaudeksi. Sinä olet ottanut synnin ja kirouksen kokonaan itseesi, niin että minut on niistä vapautettu.

Kipujen mies ja sairauden tuttava, kiitän myös siitä, että saan murheineni polvistua eteesi. Sinä tunnet ihmisen kivun ja tuskan. Siksi voit kärsiviä ja kiusattuja auttaa. Ristisi kautta kaikki murhe kääntyy hyväksi, sillä sinä olet kuolemallasi lunastanut minulle paikan Jumalan lasten joukossa, ja heille kaikki pahakin vaikuttaa parhaaksi. Luotan siihen, Jeesus, että sinun uhrisi tähden rukoukseni tulevat kuulluiksi, eikä minun tarvitse jäädä suruineni yksin.

Kuoleman hetkellä uskon sieluni sinulle, Jeesus. Salli minun sinun kuolemasi kautta ja veresi puhdistamana tulla sinne, missä sinä olet. Tuskasi hankki minulle vapautuksen kaikesta tuskasta. Tuo minut ja omaiseni luoksesi uskon kautta.

Vesa Hautala

Hartaus hiljaiselle lauantaille

Luotuaan maailman Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä, ja samana päivänä lepäsit sinäkin paratiisissa, Herra Jeesus, kun maailman lunastuksen työsi oli tullut valmiiksi. Sinut laskettiin hautaan. Maa, josta ihminen on tehty, otti sinut vastaan. Kuitenkin sinun hautaamisesi oli erilainen kuin muut hautaamiset, sillä ruumiisi ei alkanut maatua. Jumala ei sallinut Pyhänsä nähdä katoavaisuutta. Sinun ruumiisi ei palannut maaksi jälleen, koska sinä et ollut rikkonut niin kuin isämme Aadam ja me. Näin toinen Aadam, Kristus, on suurempi kuin ensimmäinen Aadam. Isämme Aadam tuotti meille kadotuksen, mutta sinä toit Isän luota meille elämän.

Viikon ensimmäisenä päivänä sinä nousit kuolleista synnin ja kuoleman voittajana. Niin koitti uusi aamu langenneelle maailmalle. Sinä, joka kannoit syntiä ja kärsit kuoleman koko ihmiskunnan sijassa, ihmisenä kuten mekin, nousit kuolleista synnistä vapaana. Isä Jumala julisti sinut vanhurskaaksi herättämällä sinut; niin koko ihmiskunta, jonka syntejä kannoit, on julistettu vanhurskaaksi sinussa. On koittanut uusi luominen, jossa syntiset syntyvät uskon kautta uudesti Jumalan lapsiksi.

Niinpä minunkaan ei tarvitse pelätä hautaani, vaan voin tervehtiä sitä iloiten kuin vuodetta raskaan päivän jälkeen. Sinä olet pyhittänyt kristityn haudan lepokammiksi, jossa ruumiini odottaa ylösnousemuksen päivää. Kerran minä kuolen, Herra, mutta sinä olet luvannut, että se, joka uskoo sinuun, elää vaikka olisi kuollut. Niinpä minä odotan sitä, että saan olla kanssasi niin kuin ryöväri, jolle ristillä lupasit: ”tänä päivänä pitää sinun olla minun kanssani paratiisissa”.

Anna minun viettää tämä elämäni hiljaisuudessa ylösnousemuksen odotuksessa, niin kuin sinua seuranneet naiset viettivät sapatin hiljaisuudessa ennen ylösnousemuksesi aamua. Auta minua pyhittämään elämäni sinulle ja elämään kristillisesti; sitä on oikea sielun hiljaisuus. Anna elämäni olla oikea suloinen tuoksu ja mirhavoide, jonka tuon sinulle, Ristiinnaulitulle, kiitosuhrina vaivoistasi. Eikä minun tarvitse kantaa sitä sinulle surullisin mielin niin kuin nuo naiset haudallasi, vaan saan palvella sinua iloisella mielellä, koska tiedän, että olet ylösnoussut, ja kaikki se, mikä minussa vielä on syntistä ja puutteellista, on peitetty sinun vanhurskautesi kirkkauteen.

Vesa Hautala

Uskollisia työmiehiä:

Kristuksen ylösnousemuksen ihmeellinen lohdutus

C.F.W. Waltherin pääsiäissaarnasta vuodelta 1873

Kristuksen kuolleistaherättäminen laita on, rakkaani, peräti toinen kuin noiden muiden henkilöiden kuolleistaherättämisen, joista pyhä Raamattu meille kertoo. Kristuksen kuolleistaherättäminen ei ainoastaan aikaan ja luontoonsa katsoen seurannut hänen kärsimistään ja kuolemaansa, vaan se oli myöskin niin likeisessä yhteydessä sen tarkoituksen kanssa, että vain se, joka tämän yhteyden tuntee, voi tuntea Jeesuksen Kristuksen kuolleistaherättämisen todellisen, suuren ja autuaallisen merkityksen, voiman ja hedelmän.

Mikä oli nyt ensinnäkin Jeesuksen Kristuksen kärsimisen ja kuoleman ihmeellinen merkitys? Se oli kahdenlainen: ensiksikin se, että Kristus kärsi ja kuoli synnin tähden, mutta ei oman syntinsä, vaan kaikkien ihmisten syntien tähden; ja toiseksi se, että ihmiset tosin olivat hänen kärsimisensä ja kuolemansa onnettomina aiheuttajina, mutta että Kristus Isän Jumalan itsensä ennakolta suunnitteleman neuvon ja aivoituksen mukaisesti annettiin väärin käsiin. Jumalan Poika oli nimittäin tullut ihmiseksi lunastaakseen koko ihmiskunnan, ja oli sentähden antanut lukea omikseen kaikkien ihmisten kaikki synnit ikäänkuin ne olisivat olleet hänen omiaan. Hänen kärsi-

misensä ja kuolemansa ei siis ollut mitään muuta kuin se verinen työ, jonka Isä Jumala oli hänen suoritettavakseen määrännyt, työ, jolla hän suoritti maksun kaikkien ihmisten syntivelasta. Hänen kärsimisensä ja kuolemansa oli se hirvittävä rangaistus minkä Isä Jumala ihmisten syntien tähden, jotka Kristus oli ottanut kantaakseen, häneltä vaati, ja jonka Kristus ihmisten sijasta niistä suoritti. Hänen sielunsa tuska Getsemanen kuolonkampaukseen saakka, hänen häpeällinen vangitsemisensä ja sitomisensa, hänen ruoskitsemisensä, pilkkaamisensa ja sylkemisensä, hänen kruunaamisensa orjantappuralla, hänen ristiinnaulitsemisensä ja verenvuodatuksensa – kaikki tämä oli juuri sitä rangaistusta jonka Isä Jumala koko maailman Kristuksen omiksi luetujen syntien tähden oli tuominnut hänen omikseen ja jotka Kristus nyt kantoi. Sentähden oli myöskin Kaifaan ja Pilatuksen kautta tapahtunut Kristuksen kuolemaantuo- mitseminen samalla hänen tuomitsemisensä sen kuoleman omaksi, jonka itse Isä Jumala jo paratiisissa oli määrännyt synnin palkaksi, ja hänen senjälkeen todella seurannut kuolemansa ei ollut mitään muuta kuin sen jumalallisen tuomion täytäntöönpano, jolla hän oli tuomittu tähän viimeiseen ja korkeimpaan

rangaistukseen, nimittäin heitettyä väksi velkavankeuteen niiden miljoonien velallisten puolesta, joiden takaaajaksi ja edustajaksi hän Isän Jumalan edessä oli tarjoutunut.

Mutta jos nyt tämä, minun rakkaani, oli Jeesuksen Kristuksen kärsimisen ja kuoleman ihmeellinen merkitys, mikä on siis tämän mukaisesti hänen kuolleistaherättämisen merkitys? Oikein tämän oivaltaaksemme tulee meidän ajatella, ettei ainoastaan Kristus ole itseään herättänyt, vaan että pyhän Raamatun nimenomaisen todistuksen mukaan myöskin samalla Isä Jumala on herättänyt hänet kuolleista. Jo profeetta Jesaja oli ennustanut, että hän ei itse pakene pois vaan että hän ”otetaan pois” ”ahdistuksesta ja tuomiosta”; ja Pietari todistaa ensimmäisellä helluntaijuhalla muun muassa: ”Jeesuksen, joka on luovutettu Jumalan ennenmäärätyn päätöksen ja edeltätietämyksen mukaisesti, hänet Jumala herätti, päästäten kuoleman kivuista”.

Mutta kun nyt näin Isä Jumala, siis juuri sama tuomari, joka oli tuominnut Kristuksen kuolemaan, myös jälleen on hänet herättänyt kuolleista, mitä tämä näin ollen merkitsee? – Mitä merkitsee se, että jossakussa velkajutussa tuomari jälleen päästää vangitun kansalaisen vapauteen? Sitä se merkitsee, että velkavaatimus on tyydytetty. Kristuksen kuolleista-herättäminen ei niinmuodoin ollut

muuta kuin tosiasiallinen todistus, jonka Isä Jumala näin antoi hänelle taivaan ja maan, enkelien ja ihmisten edessä, todistus siitä, että hän nyt täydelleen oli täyttänyt kaikki iankaikkisen vanhurskauden vaatimukset, että Kristus oli nyt viimeiseen ropoon saakka maksanut sen velan, jonka hän oli sitoutunut suorittamaan, ja että Kristus nyt viimeistä lyöntiä myöten oli kärsinyt sen rangaistuksen jonka Jumala oli määrännyt ihmisten synneistä; ja että siis Kristus nyt oli vapaa ja iäksi vapaaksijulistettu kaikesta omakseen ottamastaan velasta ja rangaistuksesta, sanalla sanoen että hän oli päästetty synnistä.

Mutta koska nyt Kristus oli kärsinyt, kuollut ja maksun suorittanut kaikkien ihmisten sijassa ja hyväksi, kuka siis oikeastaan Kristuksen persoonassa ja hänen kauttaan synnistä päästettiin silloin, kun hänet iankaikkinen tuomari näin vapauteen päästi? Siinä päästettiin – oi ihmeellistä, pohjattoman lohdullista totuutta! – kaikki ihmiset. Samoin kuin koko Israel sai voiton, kun Daavid voitokkaana oli suoriutunut taistelusta, johon hän oli käynyt koko Israelin puolesta, samoin voitti koko ihmiskunta, kun Kristus oli saanut voittokunnian taistellessaan koko ihmiskunnan puolesta syntiä, kuolemaa ja helvettiä vastaan. Samoin kuin velallinen tulee velastaan täysin vapaaksi kuitin kautta, jonka saa haltuunsa se joka velan suorittaa toisen puo-

lesta, niin tuli koko ihmissukukin täysin vapaaksi syntivelastaan sen kuitin kautta, jonka Jumala antoi Kristukselle, herättäessään hänet kuolleista. Me emme erehdy, kun teemme tämän johtopäätöksen; sen saatamme nähdä siitä, että itse Jumalan sana tekee tämän johtopäätöksen. Sillä näin kirjoittaa Paavali ensiksikin toisen Korinttolaiskirjeensä 5. luvussa: ”Me olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet” ja sitten Roomalaiskirjeensä 5. luvussa sama apostoli sanoo; ”Niinkuin siis yhden synnin kautta on kadotus tullut kaikkien ihmisten päälle, niin on myös yhden vanhurskauden kautta elämän vanhurskaus tullut kaikkien ihmisten päälle”. Huomatkaapa tästä: samoin kuin Kristuksen tuomitseminen on ollut kaikkien ihmisten tuomitseminen, Kristuksen kuolema ja vankilaansulkeminen on ollut kaikkien ihmisten kuolema ja vankilaansulkeminen, Kristuksen toimittama maksaminen on ollut kaikkien ihmisten maksaminen, samoin on nyt Kristuksen elämä kaikkien ihmisten elämä, Kristuksen vapaaksijulistaminen kaikkien ihmisten vapaaksijulistaminen, Kristuksen vanhurskauttaminen kaikkien ihmisten vanhurskauttaminen, Kristuksen synnistäpäästäminen kaikkien ihmisten synnistäpäästäminen.

Tämä oppi sisältää nyt tosin niin suuren, niin runsaan, niin yleisen ja

niin ihmeellisen lohdutuksen, että se ei mitenkään näytä, olevan totta. Ehkäpä moni meidänkin joukosamme ajattelee: Kuinka? Olisiko Jumala todellakin jo Kristuksessa päästänyt synneistä kaikki ihmiset, siis myöskin kaikki jumalattomat, kaikki paheiden orjat, kaikki epäuskoiset, kaikki pilkkaajat, kaikki rienaajat? Kuka tuota ottaa uskoakseen! – Ja asia on kuitenkin niin, rakkaani. Yhtä varmasti kuin Jumala niin on rakastanut maailmaa – miettikää tarkasti – jumalatonta maailmaa, että hän sille ei vain tahdo antaa, vaan jo on antanut ainosyntyisen Poikansa; yhtä varmasti kuin Kristus oli Jumalan Karitsa joka ei tahdo kantaa, ei, vaan jo on kantanut, ei ainoastaan yhden maailman osan vaan koko maailman synnin; yhtä varmasti kuin Kristus ei vain tahdo tulla vain tämän tahi tuon ihmisen Sovittajaksi, Vapahtajaksi ja Lunastajaksi, vaan jo on heidän, eikä vain heidän, vaan eroituksetta kaikkien ihmisten Sovittaja, Vapahtaja ja Lunastaja, kuten Paavali kirjoittaa: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman kansaan”, – yhtä varmaa on myöskin, että Isä Jumala herättäessään Jeesuksen Kristuksen kuolleista jo päästi kaikki ihmiset kaikista heidän synneistään.

Eikä tämä myöskään vain ole yksi niiden monenlaisten lohdullisten oppien joukossa tahi rinnalla joita Raamatussa on, vaan päinvastoin on se ainoa ja varsinainen loh-

dutuksen perustus joka missä tahansa Raamatun lohduttavassa opissa tavataan. Ottakaa tämä lohdutus pois Raamatusta, ja kaikki muutkin opit jäävät tyhjäksi kuoreksi jossa ei ole lohdutusta. Ken ei tiedä, että Kristuksen kuolleistaherättäminen jo oli kaikkien ihmisten päästö heidän synneistään, ei myöskään tiedä, minkätähden Kristus saattoi jättää maailman antamalla seuraavan tehtävän: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille; joka uskoo ja kastetaan, tulee autuaaksi”; hän ei nimittäin tiedä mitä evankeliumi on eikä myöskään mitä yksityisen ihmisen synneistäpäästäminen on. Sillä yksinomaan Kristuksen kuolleistaherättäminen se vasta evankeliumin evankeliumiksi tekee, se on, todelliseksi ilosanomaksi, nimittäin siksi opiksi joka ei sano ihmiselle mitä töitä hänen on tekeminen, jotta hänen syntinsä anteeksiannettaisiin vaan joka hänelle sanoo, että ne ovat jo hänelle Kristuksen persoonassa anteeksiannetut. Kristuksen kuolleistaherättäminen se myöskin yksinomaan pyhän kasteen ja pyhän ehtoollisen armovälikappaleet tekee todellisiksi armovälikappaleiksi, nimittäin niiksi taivaallisiksi astioiksi joihin on sisällytettynä se synninpäästö, jonka Jumala Kristuksessa on julistanut, ja joilla se ihmisille tarjotaan, annetaan ja lahjoitetaan. Kristuksen kuolleistaherättäminen se vielä

lopuksi tekee sen synninpäästön, jonka toinen ihminen toiselle antaa, todelliseksi synninpäästökseksi, nimittäin sen synninpäästön voimalliseksi toistamiseksi jonka Jumala jo 1800 vuotta sitten koko syntiselle suvulle julisti. Kristuksen kuolleistaherättämiseen kätkeyty runsas lohdutus on niinmuodoin suurempi kuin että sen saattaisi lausua kurja kieli, suurempi kuin että sen voisi kokonaan käsittää ihmissydän. Sitenkun Kristus on herätetty kuolleista, ei ainoakaan ihminen saa ajatella: Mitähän Jumala tekee, kun minä synteineni lähestyn häntä? Antaneekohan hän ne minulle anteeksi? Ei, näin et saa, ken lienetkään, epäillen sanoa; sillä Jumala on ne sinulle jo anteeksi antanut, anteeksi antanut jo 1800 vuotta sitten, kun hän Kristuksessa, hänet herättämällä heti synneistään päästi kaikki ne, joiden edestä Kristus oli käynyt katkeraan kuolemaan; yksi asia, joka sinun puolellasi on tapahtuva, jotta olisit myös tämän lahjan omistamisessa, tähän vielä tarvitaan, ja tämä yksi asia on usko.

C.F.W. Walther
suom. A. E. Koskenniemi

(Waltherin pääsiäissaarna löytyy kokonaan kirjasena Kristus herätetty kuolleista, maailma päästetty synneistä. Luth.Kustannusyhdistö:1924 – luettavissa myös verkkosivuillamme: www.luterilainen.com)

Hartaus pääsiäispäivälle

Kiitos Jeesus, että sinä elät ja olet läsnä! Sinä et jäänyt haudaan, vaan nousit kuolleista ja osoitit sanomasi todeksi. Sinä olet todella Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja. Kiitos, että olet sen minullekin ilmoittanut, kun olet antanut minun kuulla ilosanoman ylösnousemuksestasi.

Sinä jätit synnit ja kuoleman taaksesi hautaan. Koska sinä olet ylösnoussut, minä olen varmasti lunastettu. Olen pelastettu synnistä. Minulla on lupaus ylösnousemuksesta ikuisen elämään. Kun sinä voitit pahan vallat, sinä vapautit minutkin niistä. Olihan sinun voittoni koko ihmiskunnan voitto. Sinä, Jumalan Poika, kärsit, kuolit ja nousit kuolleista ihmisenä, jotta näin olisi.

Epäuskoiset vartijat kauhistuivat, kun enkeli julisti haudalla sanoman ylösnousemuksestasi. Älä anna minun kavahtaa luotasi, vaan iloita kuolleista nousemisestasi. Anna minulle usko, joka tuntee sinut Vapahtajana, niin minun ei tarvitse pelästyä kohdatesani sinut, Ylösnoussut, kun viimeisenä päivänä saavut kaikkien enkeliesi kanssa.

Kivi haudan suulla ja lukitut ovet eivät pidätelleet sinua. Älä anna minun syntieni olla esteenä, vaan tule sydämeeni. Olethan sinä kuollut syntieni tähden ja noussut kuolleista minun vanhurskauttamiseni tähden.

Kulje kanssani, ylösnoussut Herra, ja tee sydämeni palavaksi. Avaa mieleni ymmärtämään evankeliumisi, niin etten jäisi murheen valtaan, vaan saisin ilon, rohkeuden ja voiman sinussa. Sinä olet ylösnoussut ja elät, ole siis minulle ylösnousemus ja elämä. Anna minun elää iankaikkisesti kanssasi!

Vesa Hautala

Kristillisestä maailmankuvasta osa 2

Evankeliumi

Jumala antoi kuitenkin toivon tälle pahalle, langenneelle maailmalle. Jo heti paratiisissa Jumala peitti ihmisen häpeän eläimen nahasta tekemällä vaatteella (1 Moos. 3:21). Se oli ensimmäinen uhri, esikuva Jumalan Karitsan tulevasta uhrista, jonka avulla ihminen vapautuisi kiusaajan sortovallasta ja synnin häpeästä ja jonka kautta hän saisi tahrattoman vanhurskauden puvun. Se oli taustana ja selityksenä lupaukselle: Vaimon siemen "on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän" (1 Moos. 3:15). Tämän sanan alle asetettiin ihmiskunta. Sen alla se vaelsi. Ja ne, jotka sen uskoivat, pelastuivat sen varassa. Tämän, nyt jo toteutuneen sanan alla ihmiskunta elää maailman loppuun asti.

Huomaa, miten kaikki tässä perustui Jumalan aloitteeseen, hänen päätökseensä, armoonsa ja sanaansa. Se ei perustunut vähääkään ihmisen aloitteeseen, armonpyyntöön tai myötävaikutukseen. Jumala yksinään tekee kaiken, mitä kiusaajan kukistamiseen tarvitaan. Profeetta Jesaja kirjoittaa Kristuksesta: "Kuurnan poljin, yksinäni, kansakunnista ketään ei ollut kanssani. Poljin heidät vihassani, tallasin heidät kiivaudessani, ja niin roiskui heidän vertaan vaatteilleni, ja tahrin koko pukuni. Sillä koston päivä oli mielessäni ja lunastettujeni vuosi oli tullut." (Jes. 63:3-4)

Kristillisen maailmankuvan peruspilareita ovat toisaalta ihmisen kykenemättömyys kääntyä Jumalan luo ja tulla hänen yhteyteensä ja toisaalta Jumalan rakkaus ja armo, joita emme ole ansainneet millään tavoin. Tämä tulee kirkkaasti esille jo Raamatun alussa, ja se kulkee läpi Raamatun sen viimeiselle lehdelle asti.

Markku Särelä

Peilailua osa 2

(jatkoa tarinalle edellisessä numerossa)

Eevi katseli seinällä riippuvaa ristiinnaulitun Jeesuksen kuvaa ja mietti äidin sanoja siitä, että Jeesuksen kuolema ristillä on tullut hänelle ja muillekin ihmisille elämäksi. Äiti ajatteli, että heidän juttutuokionsa oli päättynyt ja hän oli jo aikeissa lähteä muihin askareisiin, kun Eevi sanoi: – Jos minä teen jotain Miron puolesta, niin silloinhan Miron ei tarvitse sitä tehdä? – Niin on, äiti vahvisti ja mietti mitä tytöllä mahtoi olla mielessään. – Meille aina opetetaan, että Jeesus kuoli meidän puolestamme. Tarkoittaako se sitä, että jos Jeesus ei olisi kuollut ristillä, niin silloin meidän olisi pitänyt kuolla ristillä? Eevi katsoi äitiä kysyvästi. Äiti oli jo vastaamaisillaan, mutta pysähtyi sitten miettimään. – Niin se on. Kuolema on seuraus ihmisen synnistä. Meidän kuolemamme on kuitenkin vain oikeudenmukainen tuomio ja ajallinen. Se ei olisi riittänyt antamaan ikuista elämää, vaan rangaistus ihmisen synnistä olisi jatkunut sen jälkeenkin. – Kauheaa! Eevi puuskahti. Hän koetti ajatella, mitä äidin sanat tarkoittivat. Mieleen palautui monta pahaa asiaa, joista monet hän oli ihan tahallaan tehnyt. Hän ei ollut lainkaan ymmärtänyt, miten vakavasta asiasta oli kysymys. Hänestä tuntui, että se oli niin kamalaa, että Eevin päästä aivan kuumotti. Äiti näki tyttärensä ajatukset ja sanoi: – Juuri sen vuoksi Jeesus tuli. Vain Jeesuksen, Jumalan Pojan kuolema pystyi sovittamaan meidän syntimme. Sen juuri hän tekikin: hän kantoi koko maailman syntitaakan ristille. Sinunkin kaikki syntisi. Ne ovat anteeksiannettut. Siitä kertoo meille Jeesuksen tyhjä hauta. Se on myös lupaus siitä, että meidänkin hautamme tulee kerran jäämään tyhjäksi.



Miten helpottavalta nuo sanat Eevistä kuuluivatkaan! Kyllähän hän tuon oli kuullut niin monta kertaa aiemminkin, mutta taaskin hän kuuli Jeesuksen armotyöstä kuin ensimmäistä kertaa. – Huomaatko, Eevi miten tärkeää on, että kuulemme Jumalan sanaa? Jumalan sana nimittäin näyttää meille, että me olemme syntisiä, sanomme siitä että se on Jumalan laki. Taisit huomata sen, kun puhuin rangaistuksesta? Eevi nyökkäsi ja lisäsi: – Mutta kun kerroit Jeesuksesta, niin se oli ihanaa! – Kyllä vain. Evankeliumi on ihana asia, se saa meidät uskomaan. – Se on kuin peili. – Peili? äiti ihmetteli. – Niin, Jumalan sana, Eevi sanoi. – Siitä näkee oman kuvan, jota ei ole kiva katsoa, mutta sitten evankeliumi kääntääkin sen peilin niin, että näkee Jeesuksen. – No niinpä tekee, äiti myönsi.

Ovi kävi. – Terve! huikkasi isä ja kurkisti olohuoneeseen, missä Eevi ja äiti olivat ristin luona. – Mitäs te olette tekemässä? hän kysyi. – Me peilaillaan, vastaus kuului meikein kuin yhdestä suusta. Eeviä ja äitiä alkoi naurattaa. – Mitä kummaa täällä oikein tapahtuu, kun minä olen töissä? isä ihmetteli.

MM



Jeesus rukoilee Getsemanessa

He tulivat maatilalle, jonka nimi on Getsemane, ja hän sanoi opetuslapsilleen: "Istukaa tässä sillä aikaa, kun rukoilen."

Hän otti mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, ja hän alkoi kauhistua ja tulla tuskaan. Hän sanoi heille: "Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti, olkaa tässä ja valvokaa." Hän meni vähän edemmäksi, lankesi maahan ja rukoili, että, jos mahdollista, se hetki menisi häneltä ohi, ja sanoi: "Abba, Isä, kaikki on mahdollista sinulle, ota pois minulta tämä malja. Mutta ei, mitä minä tahdon, vaan mitä sinä Hän tuli ja tapasi heidät nukkumasta ja sanoi Pietarille: "Simon, nukutko? Etkö jaksanut yhtä hetkeä valvoa? Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko." Hän meni taas pois ja rukoili sanoen samat sanat. Tullessaan hän tapasi taas heidät nukkumasta, sillä heidän silmänsä olivat käyneet kovin raskaiksi, eivätkä he tienneet, mitä vastaisivat hänelle. Hän tuli kolmannen kerran ja sanoi heille: "Nukutte vielä ja lepäätte! Jo riittää! Hetki on tullut, katso, Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin. Nouskaa, lähtekäämme, katso, se, joka kavaltaa minut, on lähellä." Mark. 14: 32-42

Piilosanat pääsiäiselle

Etsi alla olevat pääsiäiseen liittyvät sanat kirjainviidakosta.

O J G E G I N G J Q M E I Y Y
 B M O H I R L E Z M Q J M E O
 Z D U H E W E H C A E H U Z L
 U D W J A S F G M B B G I P V
 P M E F U N K O X F I S L I I
 L P A S K Y N A I R A M E E M
 V N F A K A S E J U T A K T Q
 S U M E S U O N S Ö L Y N A U
 Q W A O E I F F X U R B A R S
 P A L C Q Y Ä Y S X D G V I B
 F I K H O T E I U R I K E N M
 I O R G M M U Y S T F H T P D
 H N H I D G R O E Ä R M U F X
 E T L Y D V O A A S Ä Y B A I
 R A B B U U N I L S Z P W O F

ARMO
 JEESUS
 PIETARI
 EVANKELIUMI
 JOHANNES

PÄÄSIÄISAAMU
 ILOSANOMA
 MARIA
 RABBUUNI
 YLÖSNOUSEMUS



Tieni johdata taivaaseen, Virpi Apponen 8,-

Kirja johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansatempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän -rukouksen.

Helmiä, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Kirjassen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 4,-

Lapsikaste on raamatullinen, Markku Särelä. 5,-

Kirjaa suositellaan niille, jotka joutuvat tekemisiin erilaisten kastekäsitysten kanssa sekä jokaiselle, joka haluaa vahvistua uskossa Pyhän kasteen merkityksessä.

Sana on elämän lähde, Markku Särelä. 6,-

Kirja sisältää 136 hartaus- ja opetuskirjoitusta kristillisen uskon keskeisistä ja ajankohtaisista aiheista.

Sovituksen Sana 20,-

Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen -lehdessä. Efraimsonin teksteihin sisältyy selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus.

Herrani elää! 20,-

Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja.

Elävän veden virtoja, Gustaf A. Aho. Toisen vuosikerran evankeliumitekstien saarnoja, jotka tarjoavat sitä kirkasta elämän vettä, jonka Jeesus antaa ja joka sammuttaa sielujen janon. 20,-

Täksi päiväksi, C. M-Zorn. Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarrea. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan saanaan ja keskittää sanottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. 20,-



Kirkkokunnan toimintaa

On Kristus Voittaja!

Pääsiäisjuhla 21.4.2019

Lahden kirkossamme, Rajakatu 7

Ohjelma:

klo 11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus:

- liturgia: past. Kimmo Närhi

- saarna: past. Markus Mäkinen

Lounas

~13.45 Päiväjuhla:

Alkuhartaust: Ps. 117:16–19 past. Risto Relander

Puhe: Mitä hyötyä meille on vanhurskauttamisestamme? past.

Kimmo Närhi

Kirkkokunnan julkaisutyöstä: past. Markus Mäkinen

Puhe: Syntien anteeksiantamus: vapautus ja velvoitus. past.

Vesa Hautala

Päätösrukous: past. Markus Mäkinen

Ohjelmassa myös musiikkiesityksiä ja Siionin kanteleen lauluja. Tule mukaan virkistymään pääsiäisen ilosanoman merkeissä!

Pääsiäisjuhlan aikana on mahdollista myös ostaa julkaisemaamme tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta.

Nuorten päivät Siitamajalla

24.–26.5.2019

Ilmoittautuminen Markus Mäkiselle 12.5. mennessä.

p. 040 752 1156 markus.makinen@luterilainen.com

Helatorstain juhla Turussa

30.5.2019 Vähä Hämeenkatu 12

Juhla alkaa ehtoollisjumalanpalveluksella. klo 11.00

Ohjelma luettavissa verkkosivuillamme

www.luterilainen.com/fi/osallistu



Toimintatiedot

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: Jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 11.00. HPE ja pyhäkoulu kuukauden 1. ja 3. sunnuntai (pyhäkoulu jumalanpalveluksen aikana). Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 21.4., 26.5. ja 16.6. Kiirastorstain ehtoollinen 18.4. klo 19.

Hämeenlinna, Karjalapirtti, Saaristenkatu 22: Jumalanpalvelus su 14.4., 28.4., 12.5. ja 26.5. klo 15. Raamatuntutunnit kodeissa kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina, tiedot paikasta ja pyhäkouluista past. Vesa Hautalta. Kiirastorstain ehtoollisenvietto 18.4. klo 18 Saaristenkatu 22.

Joensuu: Jumalanpalvelus, HPE la 30.3., 27.4., 11.5. ja 8.6. klo 18.

Jyväskylä, Ansaritie 5 A 21: Jumalanpalvelus 24.3.(HPE), 7.4., 5.5., 19.5.(HPE), 2.6. klo 16.00

Kokkola: Jumalanpalvelus, HPE pe 12.4., to 2.5. ja pe 31.5. klo 18.30.

Kyyjärvi: Jumalanpalvelus, HPE pe 15.3. ja to 2.5. klo 14.

Lahti, Rajakatu 7: Jumalanpalvelus, HPE su 7.4., 21.4, 5.5., 19.5. klo 16. Raamatuntutunti to 11.4., 25.4., 9.5., 23.5. Paikasta ja tarkasta kellonajasta tiedustelut past. Mäkiseltä. Pääsiäisjuhla su 21.4. klo 11-16.

Pori, Marttala, Valtakatu 7: Jumalanpalvelus, HPE su 14.4. ja 19.5. klo 16
Seinäjoki: Jumalanpalvelus, HPE, la 13.4., 4.5. ja 1.6. klo 16.

Tampere, Marttala Hämeenpuisto 37A: HPE kuukauden 2. ja 4. sunnun-

ta. Nuorten aikuisten illat kodeissa, lisätietoja pastori Vesa Hautalta. Kristuksen kuolinhetken hartaus pitkäperjantaina 19.4. klo 15 Marttala (Hämeenpuisto 39 A)

Turku, Vähä Hämeenkatu 12: Hiljaisen lauantain liturgia, la 20.4. klo 15. Helatorstain juhla 30.5. klo 11.

Tyrnävä: Jumalanpalvelus, HPE pe 3.5. klo 15.30.

Vaasa, Kaupunginkirjasto, Essee-ryhmät: Jumalanpalvelus, HPE la 13.4. ja 4.5. klo 11

Pastori Edward Brockwell Ansaritie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.

Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com

Pastori Vesa Hautala Kullervonkatu 1-3 D 95, 33100 Tampere, Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Markus Mäkinen Silta-voudintie 1 B 16, 00640 Helsinki.

Puh. 040 752 1156.

markus.makinen@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti.

Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Risto Relander, Välenojankatu 7 A 17, 05880 Hyvinkää.

Puh. 040 5741887

www.luterilainen.com

www.pyhäkoulu.fi



LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisällys:

Kristuksen ylösnousemuksen lahja, Martti Luther.....	34
Vielä vähän aikaa, MM.....	35
Valitun rouvan terveisiä, IS.....	36
Kärsivä Kristus - Jumalan kuva, MM.....	38
Kristuksen profeettallisesta virasta, KN.....	41
Miksi Jumala lunasti ihmisen? KN.....	43
Kristuksen kuninkaallisesta virasta, RR.....	44
Sanan äärellä, kuvan takana, MM.....	47
Seurakuntiemme opetuksesta kasteesta - oikaisuja viimeaikaisiin kirkkokuntaamme koskeviin väitteisiin, MM.....	50
Jumalan lapsen ilon aiheita, MS.....	53
Hartaus pitkäperjantaille, VH.....	55
Hartaus hiljaiselle lauantaille, VH.....	56
Uskollisia työmiehiä, CFWW.....	57
Hartaus pääsiäispäivälle, VH.....	61
Evankeliumi, Kristillisestä maailmankuvasta osa 2, MS.....	62
Lastensivut/Peilailua osa 2, MM.....	63
Jeesus rukoilee Getsemanessa, Mark.14:32-42.....	65
Piilosanat pääsiäiselle, MM.....	66
Ilmoituksia ja kirjoja.....	67-69
Toimintatietoja.....	70-71
Kansi: Lunastettuja Kristuksessa, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23, leirimaksujen viite: 1708. Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys 7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2019: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: Markus Mäkinen, Siltavoudintie 1 B 16, 00640 Helsinki, puh 040 752 1156, markus.makinen@luterilainen.com
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus: seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Viestipaino, Tampere